

Odată, micul Urs a pescuit o zi întreagă la râu,
dar nu a prins niciun pește.

Găleata goală, oboseală mare și nimic în tigaie.
Micului Tigru, prietenul său, o să-i fie foame.

— Astăzi n-avem pește, Tigrule, spuse micul Urs. Pentru că n-am prins niciunul. Așa că pregăti niște conopidă din grădină. Cu cartofi, sare și niște unt.

— Știi care-ar fi cea mai mare fericire de pe lume? zise micul Tigru. Bogăția. Așa, ai fi putut azi să-mi cumperi doi păstrăvi. Păstrăvii sunt mâncarea mea preferată, festin regesc. Mmmm...

— O, da, păstrăvi! zise micul Urs, pentru că și el tot păstrăvi visa cel mai mult să prindă.

Dar până acum nu pescuise niciodată vreunul, pentru că păstrăvii nu sunt proști. Nu se lasă prinși cu una, cu două...

— Măi... trași în unt la tigaie, cu mărar și migdale! strigă micul Tigru și țopăi de bucurie prin casă.

— Iar la desert, zise micul Urs, prăjitură „Înțepătura albinei“.

— Oho! Înțepătuuuura albiiiiinei, chițai micul Tigru. Îmi lasă gura apă numai când mă gândesc...

— Iar mâine, spuse micul Urs, trebuie neapărat să-mi cumpăr o barcă gonflabilă. Am mare nevoie de una.

— Nu, nu, protestă micul Tigru. În primul și-n primul rând, am eu nevoie de un balansoar. Balansoarul meu scârțâie așa de tare, că nu-l mai suport, zău. Mă scoate din minți.

Și micul Tigru mai voia să-și ia și o cască de aviator cu cataramă. Și o lămpiță roșie să și-o pună la pat, și cizme îmblănite.

— Și-o să ne facem la croitor haine elegante de vară, zise micul Urs. Și-o să mergem la Balul Vânătorilor să dansăm. O să-ncingem un tangou de-o să sfârșie podeaua, o, da, Tigrule, ar fi ceva...

— Hai! zise micul Tigru. Să găsim o comoară! În ziua următoare, micul Tigru se duse în pădure să adune ciuperci. Au vândut ciupercile la piață. Din banii câștigați, și-au luat o sfoară bună, o lopată nouă și două găleți; pentru că de-așa ceva ai nevoie când sapi după o comoară.

Prima lopată – pământ. A doua lopată –
pământ. Un metru adâncime – groapa.
Șapte metri adâncime – groapa, și tot nicio
lădiță cu aur și bani.

Tot săpând, l-au trezit și pe fericitul cârțițoi.
Se culcase acolo și veni, bătu cu bastonul în
mormanul de nisip și strigă:

— Alo, sapă careva în măruntaiele pământului?
El nu vedea. Era orb. Pentru că trăia mai mult
pe sub pământ, unde nu răzbătea deloc lumina.

